

tion i de bestaaende Forhold. Det var et socialdemokratisk Medlem, der udtalte det. Han var glad ved denne lille Revolution, den kostede ikke Blod, den kostede ikke Penge, men jeg tror, han har Ret i, at det er en Revolution, og en Revolution, der, som den sidste ærede Taler udtalte, ikke vil blive hilst med Glæde af den store Befolkning. Det ærede Medlem har Ret i, at der tiltrænges Forandringer paa dette Omraade, det er jo alle enige om, men at disse Forandringer hovedsagelig tiltrænges her inde i Kjøbenhavn, inde i den store By og ikke ude paa Landet eller i Provinserne, det tror jeg ogsaa, at det store Flertal af Befolkningen vil være enigt om. — Nu kunde det maaske se lidt underligt ud, at vi her oppe i Lands-tinget faa Betænkeligheder ved et Lovfor- slag, der som dette har faaet Folke-tingets saa godt som enstemmige Tilslut- ning. Folketinget plejer jo at være et følsomt Barometer — og skulde jo ogsaa være det — for, hvad der rører sig ude i den store Befolkning, og man skulde der- for antage, at vore Kolleger ogsaa paa dette Omraade have følt, at saaledes ønsker Befolkningen det, der maa gøres en For- andring som den her tilsigtede, for at imødekomme den tilstedeværende Trang og afhjælpe de Mangler, der findes ved det bestaaende. Jeg tror imidlertid, at det høje Folketings Flertal i dette Til- fælde har taget fejl, jeg tror, at det har regnet lidt for meget med de Stemninger, der her inde fra gøre sig gældende i en- kelte Tilfælde, men ikke finde Genklang ude i Landet. De enkelte Tilfælde, der ere fremkomne her inde med Mureren og senere med Tilskæreren, ere saa forsvin- dende faa, selv om de suppleres med an- dre. Og desuden ville de, som paavist af flere ærede Talere, ikke afhjælpes ved det foreliggende Forslag. — Vi have jo alle- rede borgerlig Vielse. Der kræves jo der- til kun, at en af Parterne udmelder sig eller er udmeldt af Folkekirken, og jeg tror nok, at de fleste af dem, som Præ- sterne ikke med god Samvittighed kunne vie, ogsaa med god Samvittighed kunne sige: Vi kunne udtræde af Folkekirken; der vil ikke være saa meget forløbet der- ved for de paagældende. Der er andre Forhold, som paa mig ofte have gjort større Indtryk, nemlig naar vi i Kommu- nerne lige over for den fattige Del af Be- folkningen, over for en og anden, der har faaet Fattighjælp, er nødsaget til at nægte Tilladelse til at indgaa Ægteskab. De paagældende leve saa sammen, faa af Po-

litiet Tilhold om at entholde sig fra hin- anden. Samlivet finder alligevel Sted, Gang paa Gang faar man Oplysning om, hvordan Forholdet er, de have faktisk indgaaet Ægteskab, men kunne ikke faa Velsignelsen, hverken den kirkelige eller den borgerlige. Det er maaske et For- hold, der alligevel kunde siges at kræve nogen Overvejelse og at være af lige saa stor Betydning som de Tilfælde, her ere nævnte.

Et er der ogsaa, som jeg tror man ikke har regnet med, nemlig Kvindebevæ- gelsen. Der er jo fra mange Sider stærke Tendenser oppe i Retning af, at Kvinderne skulde have Stemmeret og Valgret. Jeg vil sige til mine Kolleger, der ere stemte for dette Forslag: Dersom Kvinderne fik Stemmeret i dette Spørgsmaal, og de Herrer saa mødte ude paa Valgtribunerne og anbefalede Forslaget, vilde de falde som Fluor, og det vilde dog være Synd, om de skulde lide et slemt Nederlag paa dette Omraade. Det er min Overbevisning, at Flertallet af de danske Kvinder vilde stemme imod dette Forslag. Der tales om den Tendens, der er til løse Forbindelser i forskellige Retninger. Jeg tror ligesom den ærede sidste Taler, at det, at vi nu fremtidig ville kunne faa Ægteskab ind- gaaet paa Kontraktsforhold, vil føre til, at en Del flere ville sige: Lad os vente lidt med at opsætte Kontrakten, saa ere vi i alt Fald fritagne for at faa den brudt, den kan jo altid komme. Der er stor Forskel paa det at gaa med til at faa en Kontrakt underskrevet ved en Ægteskabs- forstander, maaske en Mand, som de i og for sig ellers ikke have noget med at gøre, og saa til at faa Ægteskabet stiftet i Kir- ken, som det er udtalt her, for Herrens Alter. Der hører dog noget mere til, saa- ledes som Forholdet er indlevet i det danske Folks Bevidsthed, at bryde de Løfter, de give hinanden der, end til at bryde de Løfter, de give ved Kontrakts Indgaaelse.

Alt i alt tror jeg, at den højtærede Minister maaske har Ret i, at den fakul- tative Ordning, som han selv en Gang har været en Ven af og selv har foreslaaet, nu ikke vil kunne forslaa, men jeg tror dog, at hvis han gik ind paa, at vi kunde ordne det paa den Maade, vilde han have den største Glæde af den, større Glæde end han tænker. Det er min Overbevisning, at det er den Ordning, som det danske Folks Flertal i alt Fald i mange Aar vil være mest tilfreds med, thi det skal op- drages i lang Tid, før det vænnes til den